

Azoknak, akik követnék az Urat, de előbb vagy atyjukat akarják eltemetni, vagy búcsút akarnak venni az élőkől, Jézus Krisztus mindig azt válaszolja: "Valaki az eke szarvára veti kezét, és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára." /Lk 9, 62/ Ugyanis a pokol felé vezető út a halogatás köveivel van kirakva. Új életet kezdeni csak úgy lehet, hogy a magábaszállást, a bűnbánatot a felkelés, az elindulás követi. - Ha ez a fiú azt mondta volna: most már megbántam eddigi életemet, mostantól fogva vigyázok magamra, összerakom kevés pénzemet, új ruhát vásárolok, hogy ne ezekben a rongyokban kelljen atyám elé állni, higyjétek el - soha nem ért volna haza.

Csak úgy lehet ezt tenni, ahogyan 460. énekünk írója Elliot Sarolta /1789-1871/ tette. Fiatal korában humoros versikéket írt. Harminckét éves korában egy súlyos betegség - valószínűleg gyermekbénulás - következtében egész életére megbénult. A következő évben találkozott Malan Cézárral /1787-1864/ a jeles genfi evangélizátorral, aki megkérdezte tőle, hogy keresztyén-e? Ő a kérdéstől megbántottnak érezte magát. Malan erre azt mondta, hogy imádkozni fog érte. Akkor Sarolta megkérdezte, hogyan lehet Krisztust megtalálni. "Jőjjön hozzá úgy, amint van" - válaszolta Malan. Ez a ~~forduló~~ mondat fordulópontot jelentett a beteg nő életében, aki attól fogva negyven éven át levelező kapcsolatban maradt Malannal. S ezt a "felkelését", "megtérését", "hazaérkezését" megírta szép énekében: "Amint vagyok, sok bűn alatt..."

2. Még távol volt. Lehet, hogy a fiú félve gondolt a nagy útra, amit megtett. Lehet, hogy csak most döbrent rá igazán, milyen messze is került az atyai háztól... De félelme nem sokáig tartott. Nem hosszú utat kellett megtennie. A nagy út még előtte volt, amikor "még távol volt, meglátta őt az aty-